

Boh nám beží v ústrety

V týchto dňoch karantény je pre väčšinu z nás veľmi ťažké ísť na svätú spoveď. Dokonca je možno ešte veľmi ďaleko ten čas, keď sa vrátíme do normálu. Keď však Pán vidí našu ľútosť, On sám nám beží v ústrety, dojatý, šťastný a hrdý na to, že sa vraciame domov.

14.04.2020

Ježiš si myslí, že nastal čas ukázať učeníkom, ako jeho Otec miluje ľudí až do krajnosti. Chce, aby zakúsili

nebo už tu na zemi a aby pocítili radosť, ktorá naplní Boha vždy, keď sa nejaký hriešnik rozhodne vrátiť domov. Rozpráva im jedno podobenstvo. Nie je jednoduché predstaviť si vzrušenie a údiv učeníkov, keď po prvýkrát počuli príbeh o márnotratnom synovi (porov. Lk 15, 11-32). Musel ich prekvapiť ten nepomer medzi nehanebnosťou mladšieho syna a otcovou láskou, či nahnevanou reakciou jeho staršieho syna.

V týchto dňoch karantény je pre mnohých z nás veľmi ťažké ísť na svätú spoveď a ešte ťažšie je pristupovať k tejto sviatosti tak často, ako by sme možno chceli.

Obmedzenia fyzického pohybu ľudí, ktoré majú predchádzať ďalším novým nakazeniam, môžu viesť k odkladaniu prijatia tejto sviatosti Božieho milosrdenstva až na neurčito. Toto protivenstvo, spolu s ostatnými protivenstvami, ktoré

teraz prežívame, je príležitosťou rásť smerom dovnútra: „Je dobré si pripomenúť, že Pán nám dáva svoju milosť, aby sme sa posväcovali aj v tomto období neistoty.“^[1] Nevieme, kedy budeme môcť opäť pristúpiť k svätej spovedi. Nepochybujme však o tom, že akokoľvek veľká by bola naša úbohosť, náš Boh Otec nám vždy odpustí (porov. Lk 15, 20-24), ak sa k nemu obrátíme so „skrúšeným a poníženým srdcom“ (Ž 51, 19).

Dar, ktorý si nezaslúžime

Mladšiemu synovi sa cnie za domovom: „Koľko nádenníkov u môjho otca má chleba nazvyš, a ja tu hyniem od hladu“ (Lk 15, 17).

Nevyzerá, že by sa staral o bolesť a trápenie, ktoré spôsobuje svojmu otcovi, ale rozhodne sa úpenlivo prosiť o odpustenie. Dúfa a verí v láskavosť svojho otca. A toto je už prvá zmena v jeho srdci.

Nám sa niekedy stáva to isté. Bojujeme o to, aby sme sa pravidelne spovedali, pretože to pomáha našej duši. Uvedomujeme si, koľko dobra a radosti nám prináša spoveď vykonaná so skrúšeným srdcom. Je pravda, že si nemyslíme, že máme právo na svätú spoveď – to by len chýbalo! Nikto nemá právo na odpustenie. Ako napísal svätý Bernard: „Nikto nie je milosrdnejší ako ten, ktorý dáva svoj život za odsúdených na smrť a zatratenie. Potom je mojou jedinou zásluhou milosrdenstvo Pána. Pokiaľ je on milosrdný, nebudú mi chýbať zásluhy“.^[2]

Sme presvedčení o tom, že všetko je milosť. Cítíme, že potrebujeme prosiť Boha o odpustenie, v týchto dňoch možno ešte viac. Premýšľali sme však o tom, čo v Bohu vyvoláva naša ľútosť?

Boh, ktorý nám beží v ústrety

V srdci márnokratného syna bolo toho ešte veľa čo objaviť. „Ešte bol ďaleko, keď ho zazrel jeho otec, a bolo mu ho ľúto. Pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho“ (Lk 15, 20). Svätého Josemaríu dojímala táto scéna: „Stojac pred Bohom, ktorý nám beží v ústrety, nemôžeme zostať nemí; a so svätým Pavlom mu povieme: *Abba, Otče!* Otče, Otče môj! Lebo hoci je Stvoriteľom vesmíru, nevadí mu, že ho neoslovujeme zvučnými titulmi, ani nepotrebuje náležité uznanie svojej veľkosti“^[3]. Nejde len o to, že jeho otec je dobrý, ale že ho stále považuje za svojho syna, milovaného syna. Nejde len o to, že nás Boh nechce potrestať, ale o to, že nás chce pevne objasť, vybozkávať nás a zašepkať nám: „Syn môj, dcéra moja,...”“

Boh nebude čakať, až prídeme, až sa nám skutočne podarí vyspovedať sa. Možno je ešte veľmi ďaleko ten čas,

keď sa vrátíme do normálu. Keď však Pán vidí našu ľútosť, on sám nám beží v ústrety, dojatý, šťastný a hrdý na to, že sme sa vrátili domov. Preto nemá cenu pozastavovať sa príliš nad našimi hriechmi: „Pohnutí Duchom, ktorý je v útrobach Boha, pomyslime na Pánovu jemnosť, aký dobrý je sám o sebe. Prosme tiež so žalmistom, aby sme sa mohli tešiť z Pánovej dobroty a aby sme uvažovali nie o našom vlastnom srdci, ale o jeho chráme, a hovorili spolu so žalmistom: Keď je moja duša nešťastná, spomínam si na teba“^[4].

Daruj mi svoje hriechy

Pápež František rozpráva veľmi rád jeden príbeh: „Spomínam si na príbeh zo života jedného veľkého svätca, svätého Hieronyma. Býval veľmi mrzutý a snažil sa byť kludnejším, ale s touto povahou – lebo bol z Dalmácie a ľudia z Dalmácie bývajú tvrdí – dokázal

ovládnuť svoju povahu a obetoval Pánovi veľa vecí, všetko, čo robil, a pýtal sa Pána: „Čo chceš odo mňa?“ – „Ešte si mi nedal všetko.“ – „Ale Pane, dal som ti predsa toto a tamto a...“ – „Niečo chýba.“ – „Čo chýba?“ – „Daj mi svoje hriechy.“ Je nádherné počuť práve toto: „Daj mi svoje hriechy, svoje slabosti, uzdravím ťa, ty pokračuj ďalej.“^[5] —

Naše utrpenie a náš smútok spôsobujú Bohu bolesť, pretože sú hlavným výsledkom podvodu, ktorý nesie so sebou akýkoľvek hriech. Jeho bolesť a tiež naše zlo sa vytráca, keď sa k nemu vraciame. Moc hriechu je obmedzená, pretože kríž jej vzal jej jed: ak sme pokorní a necháme sa vykúpiť, sme spasení.

Často by sme mohli povedať: „Stačí len, keď sa poohliadnem na tých niekoľko hodín, čo som dnes na nohách, a nachádzam toľký nedostatok lásky, tak málo verných

odpovedí. Moje správanie ma skutočne zarmucuje, neberie mi však pokoj. Padnem pred Bohom na kolená a úprimne sa mu priznám, ako na tom som. Takmer ihneď získavam pocit istoty, že mi pomôže a na dne svojho srdca počujem, ako mi pomaly opakuje: *meus es tu!*, vedel som, viem, aký si, tak pokračuj!“^[6] —

Vo svätej spovedi počujeme nežný a pokojný Boží hlas, ktorý nám hovorí: „Ja ťa rozhrešujem od tvojich hriechov.“ V týchto dňoch nám budú tieto slová chýbať, no ak zbystríme sluch, budeme počuť Ježišov milujúci a jemný hlas, ktorý nás utešuje.

Tá najlepšia zo zbožností

Svätý Josemaría rád prirovnával úkon ľútosti k spôsobu pitia kávy, ktorý sa naučil od Talianov. Tí tvrdia, že šálok kávy treba denne vypiť aspoň tri, no nie viac než tridsaťtri: „čím viac, tým lepšie!“^[7] —

Ľútosť je bolesť, ktorú pociťujeme za spáchané hriechy. Cirkev tradične rozlišuje medzi dokonalou a nedokonalou ľútosťou. Katechizmus učí, že dokonalá ľútosť je bolesť, ktorá „pochádza z lásky k Bohu milovanému nadovšetko“^[8]. Tým, že je úkonom lásky, je jasné, že už ona sama je dielom milosti, a preto „odpúšťa všedné hriechy“ a môže dosiahnuť „aj odpustenie smrteľných hriechov, ak zahrňa pevné predsavzatie k sviatostnej spovedi, len čo to bude možné“.^[9]

Existuje tiež *nedokonalá ľútosť*, ktorá sa „rodí z uvažovania o ošklivosti hriechu alebo zo strachu pred večným zatratením a inými trestami, ktoré hrozia hriešnikovi“^[10]. Táto ľútosť by sa nám mohla javiť ako nezrelá bolesť, je však „tiež Božím darom, podnetom Ducha Svätého“^[11], ktorý nás pripravuje na svätú spoveď a na rozhrešenie od hriechov, aj keď

sama osebe nedosiahne odpustenie ťažkých hriechov.

Pápež František to vyzdvihol v jednej homílii v týchto dňoch: „Ak nenájdeš kňaza, aby si sa vyspovedal, hovor k Bohu, svojmu Otcovi, a povedz mu pravdu: „Pane, vyviedol som toto, toto a toto... Prepáč mi.“ A pros o odpustenie celým srdcom, so skutkom ľútosti a slúb mu: „Neskôr sa vyspovedám, no teraz mi odpusť“. A v tej chvíli sa vraciaš do Božej milosti. Ako nás to učí Katechizmus, ty sám môžeš pristúpiť k prijatiu Božieho odpustenia, keď nemáš po ruke kňaza. Pomyslíte: teraz je tá chvíľa! A toto je ten správny moment, vhodný okamih. Dobre si vykonajme úkon ľútosti, a takto sa naša duša stane bielou ako sneh.“^[12] —

Na druhej strane nám súčasné ťažkosti môžu pomôcť prosiť Boha za ľudí, ktorých by sme chceli priviesť k svätej spovedi, alebo za tých, ktorí

zažívajú vážne situácie a potrebujú sa zmieriť s Bohom. Takto budeme žiť toto konkrétne spoločenstvo svätých, ktoré poskytlo kresťanom v ťažkých časoch toľko útechy.

Vedomie tohto všetkého nemusí niekedy stačiť na znovunastolenie pokoja a radosti v našich srdciach. Vtedy je teda na rade naša Matka a jej neha, ktorá všetko napraví: „Zdá sa, akoby sa všetky hriechy tvojho života postavili proti tebe. Nestrácaj dôveru.— Naopak, volaj svoju svätú Matku Máriu s vierou a oddanosťou dieťaťa. Ona prinesie pokoj do tvojej duše.“^[13]

Diego Zalbidea

[1] *List preláta Opus Dei*, 14. marca 2020.

[2] Svätý Bernard, *Kázanie 61*, 3-5.

[3] *Íst' s Kristom*, č. 64.

[4] Svätý Bernard, *Kázanie* 5, 4-5.

[5] Pápež František, *Homília*, 7. marca 2017.

[6] *Boží priatelia*, č. 215.

[7] *Brázda*, č. 480.

[8] *Katechizmus Katolíckej cirkvi*, č. 1452.

[9] *Tamže*.

[10] *Katechizmus Katolíckej cirkvi*, č. 1453.

[11] *Tamže*.

[12] Pápež František, *Homília*, 20. marca 2020.

[13] *Cesta*, č. 498.

Diego Zalbidea

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/boh-nam-bezi-v-ustrety/](https://opusdei.org/sk-sk/article/boh-nam-bezi-v-ustrety/)
(26.03.2025)